

- 100 По разгменъ съмъ отъ стары-тѣ,
Защото упазихъ твои-тѣ забѣшанія.
- 101 Отъ всакой лжкавъ путь възбранихъ нозѣ-тѣ си,
За да упазижъ твое-то слово.
- 102 Отъ сѫдѣи-тѣти не са үклониухъ:
Защото ты си ма научилъ.
- 103 Колко є сладко въ гъртанъ-та ми твое-то слово!
По сладко отъ медъ въ уста-та ми.
- 104 Отъ забѣшанія-та ти станужъ разгменъ:
За то възненавидѣхъ всакой лжливъ путь.

Н8и.

- 105 Твое-то слово є свѣтилиника на нозѣ-тѣ ми,
И видѣлъна на пѣтекъ-тѣ ми.
- 106 Заклѣхъ са, и ще постомиствамъ,
Да пазижъ праведны-тѣ твои сѫдѣи.
- 107 Много съмъ оскъренъ:
Господи, саживи ма споредъ слово-то си.
- 108 Господи, самоволны-тѣ приношенія на уста-та ми
нека ти бѫдътъ угодни:
И научи ма на сѫдѣи-тѣ си.
- 109 Душа-та ми є всакога въ вѣдѣ:
По законъ-та ти не забравиухъ.
- 110 Нечестиви-тѣ поставиухъ сѣть за мене:
По азъ са не үклониухъ отъ твои-тѣ забѣшанія.
- 111 Свидѣтелства-та ти наслѣдовахъ въ вѣка:
Защото тѣ сѫ радостъ на сърдце-то ми.
- 112 Прѣклониухъ сърдце-то си за да прави повелѣнія-
та ти
Всакога до край.

Самеухъ.

- 113 Възненавидѣхъ двоевѣнны-тѣ:
Я законъ-та ти възлюбихъ.